Marruquins

Marruquins	
Tipus	llengua i ètnia
Geografia	
Estat	Itàlia

Els **marruquins** —en llatí *Marrucini*, en grec Μαρρουκῖνοι o Μαρρουκινοί (*marroukinoi*)— fou un poble del centre d'Itàlia al sud del riu *Aternus*, des dels Apenins fins a la mar Adriàtica. Tenien al nord els vestins (separats per aquest riu), al sud els frentans (probablement separats pel riu Foro), i a l'oest les muntanyes que els separaven dels pelignes. Eren d'origen sabí i estaven emparentats amb els marsis. Al començament contraris als romans, es van aliar amb ells l'any 304 aC i van quedar inclosos dins l'Imperi Romà amb la llei *Julia de civitate italis danda* de l'any 90 aC.

Mapa de l'antiga Sabínia: els marruquins habitaven l'extrem nord-oriental de la regió, a la vora del riu Aterno.

Contingut

Nom
Territori
Relació amb Roma
Referències
Bibliografia

Nom

L'any 1846, Theodor Mommsen va publicar la traducció que havia fet d'unes inscripcions en bronze anomenades *Tabula rapinensis*, trobades a Rappino i datades del segle III aC. En elles es pot llegir que ells mateixos s'anomenaven *touta marouca* és a dir «el poble dels marruquins».[1] La paraula *marouca*, declinada, té el sufix -ni, que va donar en llatí *marrucini*, aquest sufix indica que es tracta d'una paraula d'origen preindoeuropeu, això vol dir que serien una tribu nadiua que va ser conquerida pels pobles itàlics quan van arribar a la península Itàlica vers el segle XII aC.[2] El dialecte en què està escrit és una variant de la llengua parlada per l'ètnia sabèl·lica.[3]

Territori

El territori dels *marrucini* (*ager Marrucinus*, Μαρρουκίνη) era reduït però fèrtil, produïa vi i gra en abundància, així com fruita i vegetals.[4]La zona, però, va ser víctima de diversos terratrèmols.[5]

Es creu que els seus assentaments eren del tipus poblacions fortificades a dalt de turons. La principal ciutat era Teate (Chieti), el territori municipal de la qual sembla que va abraçar tot el territori dels marruquins. Una altra ciutat fou *Interpromium*, a la via Valèria, però era només un *vicus*; *Aternum* (Pescara), a la desembocadura de l'Aterno, la feien servir de port però pertanyia als vestins.[6]

Relació amb Roma

Apareixen en la història com a poble independent aliat als marsis, pelignes i vestins amb els quals probablement formaven un lliga de defensa mútua. El 311 aC es van aliar als samnites, mentre que els seus aliats van romandre neutrals, i van iniciar hostilitats amb Roma que en aquest any van assetjar una ciutat anomenada *Pollitium*, la ubicació de la qual és totalment desconeguda;[7] el 308 aC els pelignes i marsis eren també en guerra amb Roma però el 304 aC les tres nacions més els marsis van demanar la pau als romans i van obtenir una aliança en termes favorables. Des de llavors foren fidels aliats romans i van servir com auxiliars als seus exèrcits.[8]

Durant la segona guerra púnica van demostrar la lleialtat, i van restar al costat de Roma tot i que el país fou creuat per Anníbal, i van reclutar una força auxiliar que va anar amb Escipió a l'Àfrica.[9]

A la guerra social van estar al costat dels marsis i pelignes. Heri Asini, al que Tit Livi esmenta com "*praetor Marrucinorum*", i que era un dels caps dels confederats italians, va morir en una de les batalles entre Gai Mari i els marsis. Derrotats el 89 aC, el seu territori fou assolat per Sulpici, lloctinent de Gneu Pompeu, i després sotmesos pel mateix Pompeu.[10]

Tot seguit van rebre la ciutadania romana i van desaparèixer aviat com a poble separat.[11] Encara són esmentats el 43 aC quan es van declarar contra Marc Antoni, fet que indica que encara tenien existència com a municipi separat i així devia seguir durant l'imperi.

August va incloure el territori a la quarta regió junt amb els vestins. Al segle III sembla que foren inclosos amb els picens i els frentans en la IV regió també anomenada província del Samni.[12]

Referències

1. Devoto, 1951, p. 12.
2. Villar, 1997, p. 478-482.
3. Devoto, 1951, p. 126-127.
4. Plini el Vell, *Naturalis Histoia*,XV.19
5. Plini el Vell, *Naturalis Histoia*,II.83, XVII.25
6. Micali, 1836, p. 247-248.
7. Diodor de Sicília, *Biblioteca Historica* XIX
8. Titus Livi, *Ab Urbe condita*, IX, 45
9. Polibi, *Històries*, II, 24
10. Appià, *Historia Romana*, I, 39-53
11. Devoto, p. 343-344.
12. Smith, 1873, p. 279.

Bibliografia

- Devoto, Giacomo. *Gli antichi Italici*. Florència: Vallecchi, 1951.
- Micali, Giuseppe. *Storia degli antichi popoli italiani*, 1836.
- Smith, William. *A Dictionary of Greek and Roman Geography* (https://books.google.cat/books?id=l8zdcK1KNoQC&pg=PA279&dq=Marrucini&hl=ca&sa=X&ved=0ahUKEwjlyqa8srXSAhXBAsAKHRNKDwkQ6AEILTAD#v=onepage&q=Marrucini&f=false). John Murray, 1873.
- Villar, Francisco. *Gli Indoeuropei e le origini dell'Europa*. Il Mulinno, 1997. ISBN 88-15-05708-0.

Obtingut de «https://ca.wikipedia.org/w/index.php?title=Marruquins&oldid=24071844»

La pàgina va ser modificada per darrera vegada el 12 jul 2020 a les 12:47.

El text està disponible sota la Llicència de Creative Commons Reconeixement i Compartir-Igual; es poden aplicar termes addicionals. Vegeu les Condicions d'ús. Wikipedia® (Viquipèdia™) és una marca registrada de Wikimedia Foundation, Inc.